

Η «διά Χριστόν σαλότητα» είναι χάρισμα του αγίου Πνεύματος

/ Γνώμες

π. Ανδρέας Αγαθοκλέους

Στην πληθώρα των αγίων – των ανθρώπων δηλαδή που αγάπησαν το Χριστό «εξ όλης της καρδιάς» και εκφράσαν την αγάπη τους με απάρνηση του εαυτού τους και την άρση του σταυρού τους – υπάρχουν και οι λεγόμενοι «δια Χριστόν σαλοί». Συνήθως μοναχοί, παρουσιάζονταν στον κόσμο ως τρελοί, αντίθετοι με την κοινή λογική, λέγοντας και κάμνοντας όσα τους παρουσίαζαν αλλόφρονες και ανήθικους. Πίσω όμως από τέτοια συμπεριφορά κρυβόταν η απάθεια, η πίστη, τα χαρίσματα, η αγιότητα τους.

Ο τρόπος αυτός της ασκήσεως ήταν κλήση από το Θεό κι όχι προσωπική επιλογή. Ήταν ειδικό χάρισμα που δινόταν σε ορισμένους για συγκεκριμένο λόγο, σε συγκεκριμένη κοινωνία. Συνήθως η κοινωνία ήταν εκκοσμιευμένη χριστιανικά, είχε χάσει το αληθινό νόημα της εκκλησιαστικής ζωής και ζούσε το τυπικό, το επιφανειακό, το κίβδηλο.

Επειδή η «διά Χριστόν σαλότητα» είναι χάρισμα του αγίου Πνεύματος,

κατανοείται με τη φώτισή Του. Η «διά Χριστόν σαλότητα» και η σαλότητα εξωτερικά δεν διαφέρουν, γι' αυτό και η διάκρισή τους γίνεται σε όσους μπορούν να διακρίνουν, μέσα από τα λόγια και τα έργα του σαλού, την παρουσία της Χάριτος του Θεού.

Αν και «ο κόσμος εν τω πονηρώ κείται», κυριαρχούμενος από «τον κοσμοκράτορα του σκότους του αιώνος τούτου», ο Θεός, ως αγάπη και Πατέρας δεν άφησε τα παιδιά Του ακάληπτα και απροστάτευτα. Η παρουσία των αγίων είναι η παρουσία του Θεού ανάμεσά μας.

Οι «διά Χριστόν σαλοί» στην πραγματικότητα εμπαίζουν τον διάβολον και το κοσμικό φρόνημα. Εισερχόμενοι στον παραλογισμό του διαβόλου και του κόσμου και ζώντας ως παράλογοι – σαλοί, είναι ως να εισέρχονται στο χώρο του. Γι' αυτό και με τη χάρη του Θεού, που έχουν ως άγιοι, τον εμπαίζουν, τον διαλύουν «εις τον οίκον αυτού».

Ζώντας σ' ένα εκκοσμικευμένο χριστιανικά κόσμο, που έχασε την ταυτότητά του, που αρνήθηκε τις ρίζες του, που ενθαρρύνει την τυπικότητα και την επιφάνεια, η περίπτωση των «διά Χριστόν σαλών» παραπέμπει στην άλλη λογική, στη λογική του Θεού. Υποδεικνύει εμφαντικά την αγιότητα ως θυσία για το Χριστό και τους αδελφούς Του που παραπαίουν στη σύγχιση και στη φιλαυτία. Αναδεικνύει τη δυναμική της απόρριψης των ανθρώπων και την υποτίμησή τους, του να μην έχεις τις ανέσεις, την υπόληψη και την ψεύτικη – επιφανειακή ηθική.

Ασφαλώς δεν είναι όλοι γι' αυτό τον τρόπο ζωής, ούτε ο Θεός ζητά κάτι τέτοιο απ' όλους. Έχοντας όμως υπόψιν αυτό το δύσκολο δρόμο αγιότητας, να μπορέσουμε να υπερβούμε λίγο τα τυπικά «θρησκευτικά μας καθήκοντα» και να ζήσουμε την ουσία της χριστιανικής ζωής που συνίσταται στην ταπείνωση που δεν στηρίζεται στη γνώμη του κόσμου, στην αγάπη που δεν είναι οι «καλές πράξεις» αλλά το δόσιμο της καρδιάς, στη θυσία του εαυτού μας ως έκφραση αγάπης στο Χριστό.

Έτσι θα αποκτήσουμε τη λογική του Θεού, νουν Χριστού, κι άρα την ειρήνη και τη χαρά Του.